

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Oldřich Mrózek**, zastoupený JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem Vyšný 157, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j. 35697/18/5200-10422-711138 a č. j. 35700/18/5200-10422-711138, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019, č. j. 22 Af 35/2018 - 73,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2019, č. j. 22 Af 35/2018 - 73, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 8. 8. 2018, č. j. 35697/18/5200-10422-711138 a č. j. 35700/18/5200-10422-711138, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 27 456 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátky JUDr. Mileny Novákové.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Tehdejší Finanční úřad v Kopřivnici (dále jen „správce daně“), rozhodnutími ze dne 13. 4. 2011, č. j. 46472/11/376920806066, a ze dne 12. 4. 2011, č. j. 46604/11/376920806066, částečně vyhověl odvoláním žalobce proti předchozím

platebním výměřům, jimiž mu byla za použití pomůcek doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005 a 2006. Proti těmto rozhodnutím správce daně podal žalobce odvolání, které žalovaný, po předchozích zrušujících rozhodnutích Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 11. 2. 2014, č. j. 22 Af 3/2012 - 43, a ze dne 24. 11. 2016, č. j. 22 Af 121/2014 - 59, rozhodnutími specifikovanými v záhlaví tohoto rozsudku podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutím žalovaného se žalobce následně bránil žalobou podanou ke krajskému soudu, jež napadeným rozsudkem žalobu zamítl. V případě námítky upozorňující na uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně krajský soud vycházel z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Afs 36/2017 - 85, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku krajského soudu č. j. 22 Af 121/2014 - 59, tedy druhému zrušujícímu rozsudku v této věci. Z předchozího rozsudku kasačního soudu vyplývalo, že desetiletá prekluzivní lhůta byla vzhledem k probíhajícím soudním řízením stavěna po dobu 4 let, a tudíž v tomto případě doposud neuplynula. Subjektivní prekluzivní lhůta pak od 6. 2. 2017 (podáním kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu č. j. 22 Af 121/2014 - 59) neběží a do jejího uplynutí bude od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 36/2017 - 85 zbývat ještě 432 dnů.

II. Obsah kasační stížnosti a další reakce účastníků řízení

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel se ve své kasační stížnosti nejprve obsáhle zabýval otázkou prekluze lhůty pro vyměření daně. Má za to, že navzdory předchozí judikatuře Nejvyššího správního soudu došlo k uplynutí subjektivní i objektivní prekluzivní lhůty pro vyměření daně, neboť desetiletá lhůta uvedená v § 148 odst. 5 daňového řádu je maximální a nepřekročitelná. Podle jeho přesvědčení nebyla ani řádně zahájena daňová kontrola, jelikož ze správního spisu není patrné, že by existovala oprávněná fyzická osoba, která by měla pověření jednat jménem státu. Je proto přesvědčen, že subjektivní prekluzivní lhůta uplynula ke dni 31. 12. 2011. Argumentuje rovněž tím, že běh a délka lhůty se podle § 264 odst. 4 daňového řádu posuzuje podle „*nového práva*“.

[5] Dále namítá, že napadené rozhodnutí vydal k tomu nepřislušný správní orgán a že nebylo namístě stanovit daň podle pomůcek, nýbrž prostřednictvím dokazování. Žalovaný přitom zcela nepřipustně přenesl na stěžovatele své vlastní důkazní břemeno. V souvislosti s užitím pomůcek rovněž namítá samotnou výši vyměřené daně, neboť správce daně srovnával „*nesrovnatelné subjekty*“, přičemž stěžovateli nebylo umožněno nahlédnout do vyhledávací části spisu za účelem kvalifikované polemiky k výběru srovnávaných subjektů. Žalovaný měl zároveň přihlédnout i k odpočitatelným položkám, resp. slevám, popř. vyzvat stěžovatele k jejich uplatnění.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti v otázce prekluze odkázal na závěry uvedené v rozsudku č. j. 3 Afs 36/2017 - 85, kterými je Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci vázán. Z nich vyplývá, že maximální desetiletá lhůta pro stanovení daně

pokračování

uvedená v § 148 odst. 5 daňového řádu se aplikuje pouze na lhůty, které začaly běžet od 1. 1. 2011; na dříve zahájené lhůty se aplikuje § 41 s. ř. s., podle něhož po dobu řízení před správním soudem objektivní lhůta neběží. Dále má za to, že v nynějším případě nedošlo k porušení principu neakcesorické rovnosti, neboť tato zdánlivá neakcesorická nerovnost má vůči jednotlivým subjektům, na něž je aplikována odlišná právní úprava, své opodstatnění. Žalovaný se ve svém vyjádření dále vyslovil k možnosti prodloužení lhůty stanovené podle § 115 odst. 2 daňového řádu a k námitce absence pověření oprávněné úřední osoby k zahájení daňové kontroly, která byla podle něj uplatněna opožděně.

[7] Ve své replice stěžovatel reagoval na závěry žalovaného k možnosti prodloužit lhůtu stanovenou podle § 115 odst. 2 daňového řádu. V otázce uplynutí prekluzivní lhůty navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby se s konečným rozhodnutím obrátil na svůj rozšířený senát (dále jen „rozšířený senát“). V této souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Afs 79/2012 - 49, upozorňuje, že objektivní desetiletou prekluzivní lhůtu lze překročit jen u těch soudních řízení, která byla zahájena před 1. 1. 2011, a to nejdéle o tu část, která tuto hranici překračovala. V nyní projednávané věci byla první žaloba podána až v roce 2012. Není tedy možné k 10 letům přičítat další dodatečnou lhůtu, jelikož v souladu s § 264 odst. 4 daňového řádu prekluze již nastala.

III. Přerušlení řízení z důvodu vyčkání na rozhodnutí rozšířeného senátu

[8] Během projednávání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že jeho devátý senát předložil usnesením ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Afs 95/2021 - 40, rozšířenému senátu tohoto soudu k posouzení otázku, zda „desetiletá objektivní prekluzivní lhůta pro stanovení daně, která započala běžet za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, staví dle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu soudního řízení, které bylo zahájeno až za účinnosti zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, nebo zda se v souladu s § 264 odst. 4 daňového řádu má na její běh plně užít jeho § 148 odst. 5, který stavení dané lhůty vylučuje.“ Devátý senát totiž zastával názor, že desetiletá objektivní prekluzivní lhůta pro stanovení daně, která započala běžet za účinnosti zákona o správě daní a poplatků, se dle § 41 s. ř. s. nestaví z důvodu soudního řízení, které bylo zahájeno až za účinnosti daňového řádu, jelikož se v souladu s § 264 odst. 4 daňového řádu na její běh plně užije § 148 odst. 5 tohoto zákona.

[9] Odlišný právní názor od devátého senátu zastával v minulosti mimo jiné třetí senát, který v rozsudku č. j. 3 Afs 36/2017 - 85 dospěl k závěru, že „[o]bjektivní prekluzivní lhůtu upravuje § 148 odst. 5 daňového řádu. Toto ustanovení lze vzhledem k jeho hmotněprávní povaze aplikovat pouze na prekluzivní lhůty, které započaly běžet za účinnosti daňového řádu, tj. od 1. 1. 2011. Objektivní prekluzivní lhůtu, která započala běžet před 1. 1. 2011 tak, jako v projednávané věci, je pak nutno posuzovat podle dosavadních právních předpisů, tzn. včetně § 41 s. ř. s., jehož působnost ve věcech daní zanikla až s účinností daňového řádu. Proto je třeba vycházet z předpokladu, že i v projednávané věci je běh prekluzivní lhůty po dobu soudních řízení staven.“ Třetí senát pro určení rozhodné úpravy stavení této lhůty považoval za rozhodný počátek samotné prekluzivní lhůty, nikoliv okamžik, kdy bylo zahájeno soudní řízení.

[10] Ačkoliv Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Afs 36/2017 - 85, jenž se konkrétně týkal nyní projednávané věci, dospěl k závěru, že desetiletá prekluzivní lhůta doposud

neuplynula, považoval za vhodné vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu, které pro něj bude následně závazné a které bude mít rozhodující význam pro výklad dotčených ustanovení o běhu prekluzivní lhůty. Obecně sice platí, že svůj původní závazný právní názor nemůže Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci revidovat (a to ani prostřednictvím předložení věci rozšířenému senátu). Nejvyšší správní soud se však může (a zároveň musí) odchýlit od dříve vysloveného právního názoru, pokud by byl jeho předchozí právní názor v mezidobí překonán judikaturou vysokých soudů (včetně rozšířeného senátu), kterou by musel respektovat i každý jiný senát Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Nutno podotknout, že nyní posuzovaná věc se netýká přezkumu řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 22 Af 121/2014, jehož se předmětný rozsudek č. j. 3 Afs 36/2017 - 85 týkal, nýbrž řízení vedeného krajským soudem pod sp. zn. 22 Af 35/2018. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 4. 5. 2022, č. j. 3 Afs 447/2019 - 75, řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. přerušil.

[11] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zodpověděl výše položenou otázku v rozsudku ze dne 1. 11. 2023, č. j. 9 Afs 95/2021 - 64, tak, že *„pokud se v souvislosti se stanovením daně vede před soudem ve správním soudnictví řízení, které bylo zahájeno po 31. 12. 2010, nestaví se lhůta pro stanovení daně podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V tom případě se však nestaví nejdelší možná lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.“*

[12] Vzhledem k tomu, že rozšířený senát o otázce předložené mu usnesením č. j. 9 Afs 95/2021 - 40, rozhodl, odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno; Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 8. 11. 2023, č. j. 3 Afs 447/2019 - 78, rozhodl o tom, že se v řízení ve smyslu § 48 odst. 6 s. ř. s. pokračuje a dal účastníkům řízení prostor, aby se k rozhodnutí rozšířeného senátu vyjádřili. Ti svého práva ovšem ve stanovené lhůtě nevyužili.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Základní námitka stěžovatele spočívá v tom, že prekluzivní lhůta k vyměření daně uplynula, a není již tak možné tuto daň platně vyměřit. Nutno podotknout, že k prekluzi je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti vždy, jakmile tuto skutečnost zjistí, a to v kterémkoli stupni (srov. nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07). V případě uplynutí prekluzivní lhůty pak již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek (a rovněž i napadené správní rozhodnutí) bez dalšího zrušit.

[16] Kasační soud se nejprve vyjádří k námitce stěžovatele, dle které subjektivní prekluzivní lhůta uplynula již dne 31. 12. 2011, neboť nedošlo k řádnému zahájení daňové

pokračování

kontroly. Otázkou běhu subjektivní prekluzivní lhůty se rozšířený senát v rozsudku č. j. 9 Afs 95/2021 - 64 nezabýval, a proto jsou nadále platné závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Afs 36/2017 - 85, jimiž je kasační soud v nyní projednávané věci vázán. V tomto rozsudku přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že správce daně dne 21. 7. 2008 zahájil daňovou kontrolu ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2005 a dne 11. 7. 2008 ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2006. V odst. [11] až [14] tohoto rozsudku došlo k rekapitulaci běhu lhůt během celého daňového řízení a navazujících soudních řízení, přičemž kasační soud uzavřel, že subjektivní prekluzivní lhůta uplyne až 432 dnů od právní moci rozsudku č. j. 3 Afs 36/2017 - 85, která nastala dne 28. 3. 2018. Žalovaný v této lhůtě napadená rozhodnutí vydal, a tudíž k uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty nedošlo.

[17] Nyní může Nejvyšší správní soud přejít k posouzení, zda v nyní projednávané věci uplynula desetiletá objektivní prekluzivní lhůta. Při svém rozhodování přitom bude reflektovat závěry rozšířeného senátu vyjevené v jeho rozsudku č. j. 9 Afs 95/2021 - 64.

[18] Podle § 148 odst. 5 daňového řádu platí, že *lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku.*

[19] Podle § 41 s. ř. s. dále platí, že *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. To platí obdobně o lhůtách pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.*

[20] Přejícné ustanovení § 264 odst. 4 daňového řádu konečně uvádí, že *běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[21] Rozšířený senát v rozsudku č. j. 9 Afs 95/2021 - 64 k povaze výše uvedeného přechodného ustanovení vyjádřil názor, že „*první věta intertemporálního pravidla v § 264 odst. 4 vychází z koncepce tzv. nepravé retroaktivity. Na „staré“ právní vztahy se tak okamžikem účinnosti nové právní úpravy použijí nové právní normy, vznik těchto vztahů stejně jako práva z nich vzniklá před účinností nové úpravy se však řídí úpravou starou. Konkrétně, na lhůty pro vyměření daně, které počaly běžet podle předchozí právní úpravy a k okamžiku účinnosti nového daňového řádu (1. 1. 2011) stále běží, se od 1. 1. 2011 použijí pravidla o běhu a délce lhůt pro stanovení daně. Již jen z textu tohoto pravidla jasně plyne správnost závěrů předkládajícího devátého senátu. Použije-li se od 1. 1. 2011 na „starou“ (tedy již před rokem 2011 běžící)*

prekluzivní lhůtu § 148 daňového řádu, nutně to obnáší též použití jeho odstavce 5 o nejdelší desetileté lhůtě pro stanovení daně.“

[22] Možnost stavení lhůty podle § 41 s. ř. s. je pak možné ve smyslu § 264 odst. 4 věty druhé daňového řádu aplikovat na lhůty rozběhlé před 1. 1. 2011. Z toho rozšířený senát vyvodil závěr, že „byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána před 1. 1. 2011, uplatní se ještě úprava § 41 s. ř. s. (ve spojení s § 47 zákona o správě daní a poplatků), po celou dobu řízení o této žalobě (nebo o kasační stížnosti) se proto prekluzivní lhůta staví a tomu odpovídající doba se nepočítá do maximální desetileté lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu. A naopak, byla-li žaloba (nebo kasační stížnost) podána 1. 1. 2011 či později, prekluzivní lhůta se nestaví podle § 41 s. ř. s., ale podle § 148 odst. 4 daňového řádu. V takovém případě však stavení lhůty neprodlužuje nejdelší možnou lhůtu pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu.“

[23] Mezi účastníky řízení je přitom nesporné, že první žaloba týkající se vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2005 a 2006 byla ke krajskému soudu podána až v roce 2012 a byla zaevidována pod sp. zn. 22 Af 3/2012, tedy až po nabytí účinnosti daňového řádu.

[24] Při respektování závěrů učiněných rozšířeným senátem v rozsudku č. j. 9 Afs 95/2021 - 64 kasační soud konstatuje, že během soudních řízení zahájených až za účinnosti daňového řádu sice lhůta pro stanovení daně neběžela [§ 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu], toto stavení však nemělo vliv na uplynutí nejdelší možné lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nejdelší desetiletá lhůta pro stanovení daně z příjmů uplynula po deseti letech let od jejího prvního počátku (tj. od 31. 12. 2005, resp. od 31. 12. 2006), tedy dne 31. 12. 2015, resp. dne 31. 12. 2016. Rozhodnutí žalovaného byla vydána dne 8. 8. 2018, tedy po uplynutí nejdelší možné lhůty dle § 148 odst. 5 daňového řádu.

[25] Za této situace, kdy bylo zjištěno uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, nemá již smysl se zabývat dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti, neboť již nejsou nijak způsobilé změnit konečný výsledek řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkané vady nejsou odstranitelné v řízení před krajským soudem, zrušil kasační soud současně i rozhodnutí žalovaného [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], který je vázán v dalším řízení jeho právním názorem spočívajícím v tom, že lhůta pro stanovení daně stěžovatele za zdaňovací období roku 2005 a roku 2006 již prekludovala, a daň již tak nelze platně vyměřit.

[27] Vzhledem k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je kasační soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

pokračování

[28] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele nejprve zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 6 000 Kč (2 x 3000 Kč). Stěžovatel byl dále v řízení před krajským soudem zastoupen společností Punktum, spol. s r. o., vykonávající daňové poradenství podle zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, a náleží jí tak podle § 35 odst. 2 s. ř. s. odměna za zastupování. Pro určení její výše se obdobně užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V řízení před krajským soudem učinila zástupkyně stěžovatele celkem dva uznatelné úkony právní služby: sepis a podání žaloby a dále účast na soudním jednání dne 30. 10. 2019 [§ 11 písm. d) a g) advokátního tarifu]. Úkony zástupkyně stěžovatele spočívající v nahlédnutí do spisu dne 23. 10. 2019 a následně v podání repliky ze dne 25. 10. 2019 v řízení u krajského soudu nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť náklady na ně nepovažoval za důvodně vynaložené. Úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení kasační soud zástupci stěžovatelky taktéž nepřiznal jako úkon právní služby, neboť společnost Punktum, spol. s r. o., zastupovala stěžovatele již během probíhajícího daňového řízení a s případem stěžovatele tak byla dostatečně obeznámena již před podáním žaloby. Za každý uznatelný úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Kasačnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 3 Afs 8/2020 - 41), že společnost Punktum, spol. s r. o., je plátcem daně z přidané hodnoty, proto kasační soud zvýšil odměnu o částku 1 428 Kč (21% daně z přidané hodnoty) na částku 8 228 Kč. Celková náhrada nákladů řízení před krajským soudem tak činí 14 228 Kč.

[29] V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele zaplacený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč a dále odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyně stěžovatele (advokátky). Stěžovatelova zástupkyně v řízení o kasační stížnosti učinila celkem dva uznatelné úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Úkon zástupkyně stěžovatele spočívající v podání repliky ze dne 15. 4. 2020 a jejího doplnění ze dne 1. 12. 2020 nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť náklady na ně nepovažoval za důvodně vynaložené. Co se týče návrhu na přerušování řízení ze dne 19. 4. 2022, za něj mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu nenáleží. Zároveň jej nelze podřadit ani pod § 11 odst. 3 advokátního tarifu, neboť se nejedná o úkon svou povahou a účelem podobným úkonům vyjmenovaným v § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu. Za každý uznatelný úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Zástupkyně stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, tato částka se proto v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku 1 428 Kč (21% daně z přidané hodnoty) na částku 8 228 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 13 228 Kč.

[30] Celkově je žalovaný povinen uhradit stěžovateli za řízení o žalobě a kasační stížnosti náhradu nákladů ve výši 27 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. Mileny Novákové (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu